

בורגנות זוגית: "האהבה שלנו יותר מדי מתאימה לריהוט. / והיא נשמעת באיכות סראונד על רקע ג'2 מהגוני... האהבה שלנו יותר מדי מתאימה לצלחות / שקנתה לנו אשתו השלישית של אביך... אאו'י! כואב, אבל אמיתי. "איך הפראות הפכה לכודה/ במרחבים הקטנים והלחים / של ראשי? / מה יותר משעמם / מלדווח עליה?" - שירה כמקום היחיד בו נתן להתפרע, להמטיר מטאפורות מעניינות, להעז ולחיות חיים הרפתקניים בעידן בורגני חונק פראות.

והנה שיר שיש בו אהבה לבן זוג, אבל אהבה מפוכחת, כואבת, של שני שותפים לגיהנום הקרוי לפעמים זוגיות: "נראה שאיננו מצליחים להשאיר את הגיהנום שלנו חבוי. / עם זאת, אנחנו משחקים אותה מופתעים כשאחרים מגלים אותו. / אפילו מתביישים / שנתפסנו על חם / באימתנו העירומה. / אשמים / שבכלל קיים בינינו גיהנום בכזאת שלווה." אמת בלי רחמים: הזיוף הבורגני נחשף, השלווה שמאחוריה סיוט. ישנם גם שירי אהבה של ממש: "מאמצים אחד את השנייה / במקום הורינו. / אני אגן עליך טוב יותר / כי אני יודעת אותך מבחירה. / אני אגן עליך טוב יותר / כי פעם היית זרה לי / ומתוך כבוד וקפדנות / למדתי אותך..." אהבה כלימוד אטי, סבלני, בחירה מודעת באהבה ולא ההיקסמות רומנטית שמספרים לנו עליה.

השירים הפחות טובים בקובץ נגועים בשטחיות מזוללת משוהו: "אתה משפשף את הזין / כמו אלאדין. / מה אתה מבקש? / שתצא לך ג'יני אחרת?" הדימוי מצחיק, אבל השיר סתמי בבטותו. או שיר מתחכם, עם פוטנציאל שלא מומש: "לישון את הרעב הזה, / נכשלת / שוב / רק נשארתי / רעבה לשינה". או שיר פרטי שהיה עדיף לנכש: "לא, אין קשר ביני לבין ליעו, / אין אנו קשורים זה לזו. / קשר זו בעיה שפתרונה בלפרום, להתייר, / ואני וליעו פתורים מבעיה..." אבל אלה הם מיעוט בספר גדוש בשירים חכמים, המזכירים ברוחם את שירתה החמה יקרה ופראית משהו של לאה איילון, ואולי גם את האירוניה המכאיבה של חזי לסקלי. כמו השיר היפה, העוסק באבל: "רוצה לחקור את מנהגי האבלות שלי: / מקנים לי יופי / בגעגוע המושהה בהם, / המתמוסס רק לאחר שהאובייקט שהמתי רחוק מטווח פגיעה. / מאמץ לריק מושקע בהם / מצטייר עלי, / כמו ויטרו'ים בכנסיה שפתחה חסום שלג עד..."

או שיר חכם אחר, העוסק באהבה לכאב, כי רק עליו אפשר לסמוך בעולם של שמחה שקרית: "פעם ערגתי לכאב שאין להכחישו. / לא כל כך בגלל החלק של הכאב / אלא בגלל ה'אין להכחישו'. / שמחה לא טורחים להכחיש / גם אם היא לא נכונה / היא לא לטורח. / ובכלל, לשחק בול פגיעה לשמחה הנכונה / זה משחק לאנינים." ושיר יפה נוסף, ארס פואטי, שבו מטאפורה מפתיעה מדמה מחשב לפרה...: "הצטמצמות הנפש / על אף התרחבות הגוף) / צמצמה אותי לחדר אחד. / באור ראשון בראשון לציון, מקיצה

ממיסת התבן לצד המחשב / וחולבת אותו... אני ישנה למרגלות המחשב שלי / כאיכר הישן לצד פרתו".

על גב הספר כותב המשורר גלעד מאירי: "ספר שיריה הרביעי של חיימוביץ' חוגג את אהבה שמתגלגלת על הלשון העברית..."; הנה בדיוק האמירות השקריות נגדם יוצא הספר, הספר אינו

חוגג אהבה, הוא מתאר חיפוש אהבה בעולם בורגני קר, כמו בשיר שבו אסיים, הנקרא 'חיים בחו"ל' (המשוררת מתגוררת בקנדה הקרה): "רוב הזמן / אנחנו לא מפריעים אחד לשנייה / לשרוד. / זה לא תמיד נעשה בנימוס. / אנחנו עדיין כאן".

יובל גלעד

חצי

לאונרד כהן
מאנגלית: חן רותם

צ'לסי הוטל #2

זוכר את הליל, בצ'לסי הוטל, זוכר שהיה לנו טוב,
מצצת ברכות, על סדין מרוט, כשהלימוזינה חכתה ברחוב,
מכל הסבות, אז בניו יורק, כשרדפנו אחרי כסף וסקס,
אם היתה אהבה, לעוסקים בשירה, אז כנראה שזה כל מה שיש

אבל את ברכת, לא פכה ילדה? הפנית את הגב לקהל,
התחמקת, לא אמרת אפלו פעם אחת,
"אני צריכה אותך", "לא צריכה אותך", "אני צריכה אותך", "לא צריכה
אותך",
וכל השטיות בעולם.

זוכר את הליל, בצ'לסי הוטל, מפרסמת, כן היית נסיכה,
אמרת שאת אוהבת רק גברים מז'ורנל, אבל בשבילי את תעשי הנחה,
וסגרת אגרופים, בשביל כל האנשים, שמדכאים ממודלים של יפי,
ואז קמת ואמרת "אנחנו מכערים, אבל המוזיקה נתנה לנו אפי".

ואז את ברכת, נכון חמודה, פשוט הפנית את הגב לקהל,
התחמקת, לא אמרת אפלו פעם אחת,
"אני צריכה אותך", "לא צריכה אותך", "אני צריכה אותך", "לא צריכה
אותך",
וכל השטיות בעולם.

לא רוצה לרמז שהיתה אהבה, לא סופר כל צפור בשמים,
זוכר את הליל, בצ'לסי הוטל,
רק אותך,
כבר שכחתי,
בינתיים.

הבחורה שלה מוקדשות השורות האלה, הבחורה שאוהבת "רק גברים מז'ורנל" היא ג'יני ג'ופלין. קראו לה "ומרת הנשמה הלבנה" והיא חיה ושרה על הקצה. מדויק יותר: עד הקצה. השיר של לאונרד כהן הוא בלוז לילילה שאחריו משתנה לגיבורה "ב של הסקס. וכשהוא אומר שהוא כבר שכח אותה, הוא מתכוון לומר שהשכחה היא ממנו והלאה.

רוני סומק